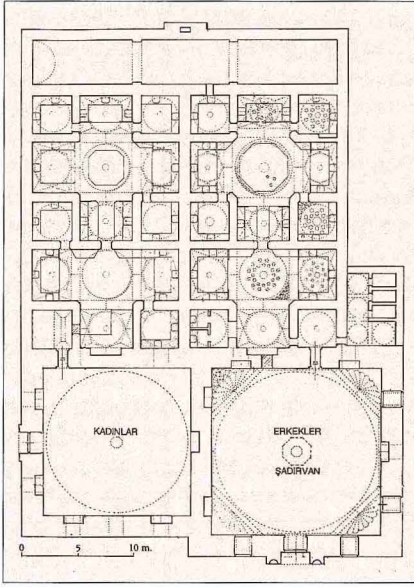




Beyazıt Hamamı'nın planı (İ. Aydın Yüksel'den)

durum, her gün önünden geçen tonlarca vasıtanın yarattığı sarsıntı ile bilhassa erkekler kısmının cephesini tehlikeye sokmuştur. Nitekim kubbeden itibaren temele kadar inen çatlak bu değerli eserin geleceğini tehdit etmektedir. Yapıldığında herhalde muhteşem bir süslemesi olan Beyazıt Hamamı'nın, erkekler bölümünün camekân kısmının ortasını Glück tarafından da görülen ve Türk taş işçiliğinin bir şaheseri olarak tarif edilen mermerden büyük bir şadırvan süslüyordu. Konyalı Aşık Mehmed adında bir halk şairinin bu hamam hakkında 1918-1920 yılları arasında düzenlediği destanda, "Câmegâh ortası fiskiye havuz" mısraı ile tarif edilen bu muhteşem fiskiye ve havuz 1950'li yıllarda hâlâ ayakta idi. Ortadaki zengin işlemeli fiskiyesi barok üslûpta olduğundan XVIII. yüzyılda ilâve edilmiş olmalıdır. Bina restorasyonu için üniversiteye devredilmeden bu şadırvan yok edilmiştir. İç kısımların duvarlarında malakârî siva süslemelerinin son kalıntıları bugün de görülmektedir. Gylli'nin ileri sürdüğü ve Evliya Çelebi tarafından da başka vesile ile tekrarlanan efsaneye göre evvelce hamamın yerinde bulunan İmparator Theodosios Anıtı, hamam yapılırken yıktırılmış olmalıdır. Evliya Çelebi bu anıtın şehri veba salgınından koruyan bir tılsım olduğunu da ilâve eder. Anıtın ne sebeple yıktırıldığı bilinmezse de hamamın temel kısmında, gövdesinin dış yüzü

zû kabartmalarla süslü olan bazı parçalarının inşaat taşı olarak kullanılmış olduğu görülmektedir. Bugün bunlardan birkaçı hâlâ temelde durduğu gibi birkaç parça da İstanbul Arkeoloji Müzesi'ne götürülmüştür.

Beyazıt Hamamı, İstanbul'da Türk hamam mimarisinin bugün ayakta kalabilmiş mimari nisbetlerin âhengi bakımından en gösterişli örneğidir. Bu husus bilhassa cadde üzerindeki cephesinde belirlidir. Aynı zamanda şehrin en büyük ve âbidevî karakterde hamamı olan Beyazıt Hamamı, Türkleşen İstanbul'da yeni bir şehircilik anlayışına göre kurulan Beyazıt Külliyesi'nin bir parçası ve onu tamamlayan bir eleman olarak da değerlidir. Bu bakımdan korunması ve dikkatle tamir edilerek ömrünün uzatılması gerekir.

BİBLİYOGRAFYA :

Evliya Çelebi, *Seyahatnâme*, I, 63; Râşid, *Târih*, IV, 95; Ferâizîzâde Said, *Gülşen-i Maârif*, 1248, II; P. Gyllius, *De Topographia Constantinopoleos*, Lyon 1561, III, 6; Ingil, *The Antiquities of Constantinople* (trc. J. Ball), London 1729, s. 193-194; H. Glück, *Die Baeder Konstantinopels*, Wien 1921, s. 69-71, 152-153; K. Ahmet Aru, *Türk Hamamları Etüdü*, İstanbul 1949, s. 67-69; Gökbilgin, *Edirne ve Paşa Lîvâsı* (Vakfiyeler kısmı), s. 32, 172; a.mlf., "XVI. Yüzyıl Başlarında Trabzon Lîvâsı...", *TTK Belleten*, XXVI/102 (1962), s. 308-309; Emin Ali Çavlı, *Bayezit Hamamı Meselesi*, İstanbul 1957; a.mlf., "Patrona Halil Hamamı Değil, Bayazid Hamamı", *TTOK Belleteni*, sy. 186-187 (1957), s. 6-7; Münir Aktepe, *Patrona isyanı 1730*, İstanbul 1958, s. 131 vd.; Mustafa Cezar, "Osmanlı Devrinde İstanbul Yapılarında Tahribat Yapan Yangınlar", *Güzel Sanatlar Akademisi Türk Sanatı Tarihi Araştırma ve İncelemeleri*, İstanbul 1963, I, 346; Yüksel, *Osmanlı Mi'mârîsi V*, s. 213-215; çizim 73-74, rs. 318-327; Semavi Eyice, "Türk Hamamları ve Bayazid Hamamı", *TY*, sy. 244 (1955), s. 849-855; R. Ekrem Koçu, "Bayazid Hamamı", *İst.A*, IV, 2240-2243.

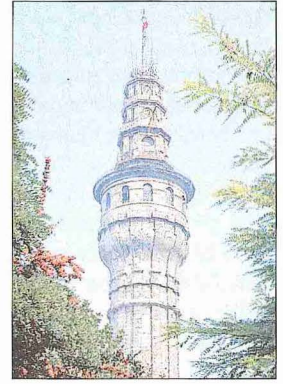


SEMAVİ EYİCE

BEYAZIT YANGIN KULESİ

İstanbul Beyazıt'ta
İstanbul Üniversitesi bahçesinde
yangın gözetlemek için
inşa edilmiş kule.

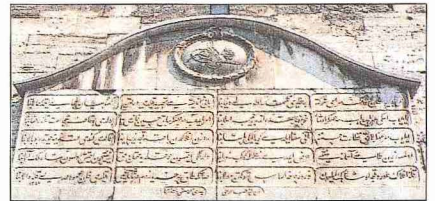
Tarihi içinde en fazla yangın geçiren şehirlerden biri olan İstanbul'da şehri yangınlara karşı korumak üzere ilk defa Damad İbrâhim Paşa tarafından 1720 yılında Tulumbacı Ocağı kurulmuştur. 1749'da çıkan Küçükpazar yangını esen rüzgârla hızlanarak Ağakapısı Sarayı'na da yakmıştı. Bu sebeple Ağakapısı yeniden yapılırken çıkan yangınları gözetle-

Beyazıt
Yangın
Kulesi -
İstanbul

yerek tedbir almak için bir de ahşap yangın kulesi inşa edildi. Buraya yerleştirilen ve şehri gece gündüz gözetleyen acemi oğlanlarına da "köşklü" adı verildi. 1774'te Cibali yangını sırasında yangın kule eski yerinde ahşap olarak yeniden yapıldı. 1826'da Yeniçeri Ocağı kaldırılırken kule de yıktırıldı. Ancak iki gün sonra çıkan bir yangın yeniden bir kule yapılmasının gerekli olduğunu gösterince Bâb-ı Seraskeri'nin (bugün İstanbul Üniversitesi) tâlimhâne avlusuna yeni bir ahşap kule yaptırıldı. 21 Haziran 1826'da tamamlanan bu kule de kundaklanarak yakılınca 1828 yılında bugünkü kâgir kule inşa edildi.

Beyazıt Kulesi'nin bu son şeklinin mimarı Senekerim Balyan'dır. Üst yarısı kesilmiş bir piramit biçimindeki kaide üzerinde yükselen kule Batı mimari üslûbunda inşa edilmiştir. Kaidenin doğu yüzünde bir kitâbe bulunmaktadır. Keçecizâde İzzet Molla'nın tarih manzumesinin yer aldığı ta'lik hatla yazılmış bu kitâbenin üst kısmında ise bir çerçeve içinde Padişah II. Mahmud'un tuğrası yer almaktadır. Kitâbe hattat Yesârîzâde Mustafa İzzet Efendi tarafından yazılmıştır. 1849'da kulenin sivri külâhlı ahşap çatısı değiştirilmiş, bunun yerine dört yuvarlak pencere birer odadan meydana gelen üç kâgir kat yerleştirilmiş, kenarlara ise demir parmaklıklar yapılmış-

Beyazıt Yangın Kulesi kitâbesi



tır. 1889'da kule üstüne bir bayrak gönderi ilâve edilmiştir. Kule alttan itibaren nöbet, işaret, sepet ve sancak katı olarak adlandırılan kısımlardan meydana gelir. Yüksekliği 85 m. olan kulenin gözetleme mahalli (nöbet katı) 50. metrededir. Kesik piramit şeklindeki ana kaidenin üzerindeki abaktan sonra soğan biçiminde bir pabuç kısmı vardır. Yuvarlak gövdeyi dikine hatlar halinde kesen bu yivli gövde kısmının alt ve üstünde sarmallar yer alır. Gövde kısmından gözetleme katına ters soğan şeklinde bir bölümden sonra geçilir. Teras biçimindeki bu bölümün üstünde sekizgen planlı esas gözetleme bölümü vardır. Bu bölümde dekoratif unsurlar bulunur. Bütün ana duvarları taştan yapılmış olan kulenin merdiveni ahşaptır.

Günümüzde de bu tarihî yapı yangın gözetleme kulesi olarak İstanbul Belediyesi İtfaiye Müdürlüğü tarafından kullanılmaktadır.

BİBLİYOGRAFYA :

R. Walsh — Th. Allom, *Constantinople and the Scenery of the Seven Churches of Asia Minor*, London 1838, I, 38; Mustafa Cezar, "Osmanlı Devrinde İstanbul Yapılarında Tahribat Yapan Yangınlar ve Tabii Afetler", *Türk San'atı Tarihi Araştırma ve İncelemeleri*, İstanbul 1963, I, 327-414; R. Ekrem Koçu, "Bayazıt Yangın Kulesi", *İst. A*, IV, 2264-2272; Semavi Eyice, "İstanbul (Tarihî Eserler)", *İA*, V/2, s. 1214/120.



ÖZKAN ERTUĞRUL

BEYÂZİZÂDE AHMED EFENDİ

(ö. 1098/1687)

Osmanlı âlimi ve kazaskeri.

1044 (1634) yılında İstanbul'da doğdu. İstanbul kadılarından Bosnalı Beyâzî Hasan Efendi'nin oğludur. Babasının ismine izâfeten Beyâzîzâde lakabıyla anılan Ahmed Efendi medrese tahsilini İstanbul'da tamamladı ve Şeyhülislâm Ebû Said Efendi'den mülâzemet aldı. Edirne ve İstanbul'da çeşitli medreselerde müderrislik yaptı, bu arada Sahn-ı Semân ve Süleymaniye medreselerinde ders okuttu. Halep, Bursa, Mekke ve İstanbul kadılıklarında görev aldıktan sonra 1680'de Rumeli kazaskerliğine getirildi. Ahmed Efendi İstanbul Çubuklu'daki yerinde vefat etti. Mezarı Üsküdar Divitçizâde Tekkesi bitişiğinde ailesine ait türbededir.

Tarihlerde "vak'a-i recm" olarak geçen hadise onun Rumeli kazaskerliği sırasında meydana gelmiş (1091/1680), zi-

na isnadıyla suçlanan şahısların recmine dair kararı bizzat kendisi vermiştir. Osmanlı kaynaklarında ayrıntılı ve kısmen birbirinden farklı olarak kaydedilen recm olayı imparatorluk tarihinde tek örnek olarak dikkati çekmektedir. Kaynaklara göre, İstanbul Aksaray'da bir yeniçeri emeklisinin hanımı ile aynı semtte ipekçi dükkânı bulunan bir yahudinin zina ettikleri mahalle halkı tarafından görülmüş, durum o sırada Rumeli kazaskeri olan Beyâzîzâde Ahmed Efendi'ye bildirilmişti. Şahitler kadının yahudiye evine aldığını ileri sürmüşler ve açık bir ifade ile her ikisini de zina halinde bulduklarına dair şahadette bulunmuşlardı. Bunun üzerine Ahmed Efendi kadının recmedilmesine, yahudinin de öldürülmesine karar vermiştir. Bazı kaynaklarda zina fiilinin şahısların ikrarları ile sübut bulmadığı ve ayrıca şahadette bulunan kimselerin de güvenilir kimseler olmadıkları gerekçesiyle kazaskerin verdiği kararın yanlış olduğu kaydedilmektedir. Öyle anlaşıyor ki Beyâzîzâde yalnızca şahitlerin sözlerine önem vermiş ve bunu ceza için yeterli görmüştür. Kadının, Sultan Ahmed Camii karşısında bulunan burmalı sütun yanında recmedilmiş, bir gün önce de yahudi öldürülmüştür (Özcan, s. 225; Silâhdar, I, 731). Recm hadisesi dolayısıyla başdeftardalık rûnâme-i evvel kalemi kâtiplerinden Patburunzâde Mehmed Efendi Beyâzîzâde'yi hicvetmişti. Ancak bir süre sonra Patburunzâde küfrü icap ettiren bazı sözler sarfetmekle suçlanarak şikâyet edilmiş ve IV. Mehmed'den alınan bir fermanla öldürülmüştür. Onun için ölüm fermanının çıkarılmasında Beyâzîzâde'nin etkili olduğu ileri sürülmüştür.

Kuvvetli bir kelâm ve fıkıh bilgisine sahip bulunan Beyâzîzâde, Molla Çelebi lakabıyla meşhur olan Muhammed b. Ali el-Âmidî'den ders almıştır. İtikadî konularda Ebû Hanîfe ve Mâtürîdî'nin görüşlerine bağlı kalmış, eserlerinde de bu görüşlere genişçe yer vermiştir. Kendisi Ebû Hanîfe'nin kelâmı ile ilgili risâlelerinin şârihi olarak tanınmıştır. Kelâm ilminin Kur'an ve Sünnet'e dayandığını, Ehl-i sünnet kelâmcılarının kullandıkları delillerin Kur'an'dan alınmış olduğunu savunur. Ahmed Efendi, Kur'an-ı Kerim'de kelâmî kavram ve metodun bulunmadığını iddia edenlere de şu cevabı verir: "Fer'î hükümlere dair âyetler sayılı iken yaratıcının varlığını ve sıfatlarını, nübüvetin mevcudiyetini konu edinip işleyen ve inkârcıları cevaplandıran âyetler sa-

yılamayacak kadar çoktur. Resûlullah ve ashabının bu delillerle ilgilenmediğini düşünenlere şaşarım". Beyâzîzâde'ye göre dinde her şeyden önce öğrenilmesi gereken en önemli şey akaid konularıdır. Akaid alanında mutlak anlamda taklidi benimseyenler akıl yürütmeyi terk ettikleri için âsi durumuna düşüp cezaya müstahak olmuşlardır. Selef âlimlerinden ilm-i kelâma karşı nakledilen sözlerin ehl-i bid'at kelâmı için söylenmediği bilinmelidir. Beyâzîzâde ayrıca aklı her türlü iyilik ve kötülüğün (hüsün ve kubuh) belirleyici kriteri kabul eden Mu'tezile ile onu geri planda tutan Eş'arîler'i eleştirir ve aklın gerçekleri anlamak için bir vasıta olduğunu kabul eder. Mâtürîdîler'le Eş'arîler arasındaki görüş farklarının elli civarında olduğunu söyleyen Beyâzîzâde bunlardan otuz altı tanesini *İşârâtü'l-merâm* adlı kitabında zikreder. Ahmed Efendi, ilâhî dinlerin özünün ve inanç esaslarının bir olduğunu, itikadda neshin cârî olmadığını, sadece fer'î ahkâmın değiştiğini belirtir.

Beyâzîzâde Ahmed Efendi aynı zamanda devrinin önde gelen ta'lik hattatlarından olup meşhur hattat Derviş Abdî'den ders almış ve kendisinin de bazı ta'lik meşikleri olmuştur. Müstakimzâde Süleyman Efendi onun hurde ta'liki devrinde en iyi yazan hattat olduğunu söyler.

Eserleri. 1. *el-Uşûlü'l-münife** *li'l-İmâm Ebî Hanîfe*. Ebû Hanîfe'nin *el-Fıkhü'l-ekber*, *el-Fıkhü'l-ebşat*, *er-Risâle*, *el-Âlim ve'l-müte'allim* ve *el-Vaşiyye* adlı risâlelerinde yer alan itikadî konuları kelâm kitaplarının tertibine göre bir araya getiren eserin Süleymaniye Kütüphanesi'nde çeşitli nüshaları bulunmaktadır (meselâ bk. Şehid Ali Paşa, nr. 1705/1; Lâleli, nr. 2264/7; Kılıç Ali Paşa, nr. 567/1). Süleymaniye Kütüphanesi tasnif kayıtlarında (Şehid Ali Paşa, nr. 1567/1) *Uşûlü'd-dîn* adıyla Beyâzîzâde'ye nisbet edilmiş bulunan eser onun *el-Uşûlü'l-münife*'sinin aynı eser olduğu tesbit edilmiştir. 2. *İşârâtü'l-merâm** *min 'ibârâtü'l-İmâm*. *el-Uşûlü'l-münife*'nin şerhi olup sadece Süleymaniye Kütüphanesi'nde biri müellif hattı olmak üzere (Şehid Ali Paşa, nr. 1568) ondan fazla yazma nüshası vardır. Eser ayrıca Yûsuf Abdürrezzak tarafından neşredilmiştir (Kahire 1368/1949). 3. *Sevânihu'l-mu'târahât ve levâ'ihu'l-müzâkerât*. Kaynaklarda Halep'te kadı iken Beyâzîzâde ile Halep müftüsü Kevâkibizâde arasında çeşitli mübâhaselerin cereyan ettiği haber ve-